

dets og Lyrens Mænd: »Deres Skib gaar mod Stormen og strander ikke; deres Heste har Vinger, deres Vaaben kan aldrig ruste. De Love, de gav og fulgte, Skønhedens og Sandhedens, har evig Gyldighed. Det Land, de vandt, er Almenejendom, Menneskehedens Eje.«

Et interessant Stykke er det om »Sprogets Behandling«; men man kan ikke lade være med at paatale, at Brandes ikke altid selv er saa nøjeregnende. Eksempelvis skriver han Side 216: »Han viste sig som Taler overfor en rigtignok utaknemmelig Opgave ikke overlegen«. — Side 325: »Meget betegnende var det for ham her i Venedig Vejledende ved hans Indkøb af Billeder kun en eneste Ting«. — Om »Rodin« siger han Side 432: »omhyggelig klædt stod han der med sit *tæt klippede, dog fyldige*, hvide Haar, sit hvide Flodgudsskæg og et Smil i de blege, *ikke nærsynede og ikke langsynede Øjne*«^{*)}. — Hvilken Forestilling om Mandens Syn skal det egentlig give: »ikke nærsynet« og »ikke langsynet«? Og hvor kan Brandes se paa Mandens Ansigt, at han ikke er langsynet? Det opdager man jo kun, hvis man ser ham læse, af den Maade, hvorpaa han holder Bogen eller Avisen. Selvfølgelig skriver Brandes ellers et udmærket Sprog. Det er kun Skødesløsheder, som iøvrigt findes i saa mange andre af hans Værker og vel maa skyldes hans enorme Produktivitet, men det pynter ikke. Dog overfor

Hovedsagen betyder dette intet. — Man læser hans nys udkomne Bog med stor Interesse og meget Udbytte; og til dem, som ikke tidligere har læst noget af ham, vil jeg sige om ham, som Helmholtz sagde om Fysiologen Johannes Müller, at »hvem der én Gang er kommen i Berøring med slige Mænd, hans Maalestok er forandret for hele Livet«. F.

Fra Københavns Borgerrepræsentation.

—o—

I Borgerrepræsentationens Møde Mandag den 3. Novbr. forhandlede bl. a. Spørgsmaalet om, hvorledes Loven om Understøttelse til Børn af Enker skal gennemføres i Praksis, naar den fra 1. Januar træder i Kraft.

Vi har allerede meddelt, at til Nimands-Udvalget angaaende dette Spørgsmaal blev der valgt et Flertal af Kvinder. Man kunde da have ventet, at Udvalget til Ordfører havde valgt en Kvinde, men enten det nu er fordi, at Kvinderne i Udvalget ikke har indset deres naturlige Adkomst til dette Hverv, eller fordi Partihensyn i dette Forhold som i saa mange andre har sejret over den kvindelige Selvfølelse, saa havde Udvalget i Mandags betroet

^{*)} Udhævelserne er af Anmelderen.

Ordførerhvervet til en Mand. — Udvalget havde delt sig i et Flertal og et Mindretal. Det ses af Udvalgsbetænkningen, at Flertallet har sluttet sig til den af Magistraten foreslaaede midlertidige Ordning, at Lokaladministrationen lægges i Hænderne paa en dertil egnet Mand med et særligt Kontor, hvor Undersøgelserne af de enkelte Ansøgers Kvalifikationer foretages ved det der ansatte Personale, og at den videre Bearbejdelse og Bedømmelse foretages i Centraladministrationen. Ligeledes har Flertallet ogsaa ment, at der skal nedsættes et Fællesudvalg bestaaende af Borgmesteren for 3. Afdeling og 2 Medlemmer af Borgerrepræsentationen, som direkte kunne deltage i Sagernes Behandling.

Mindretallet forment derimod, at man i saa vid Udstrækning som mulig skulde søge Samarbejde med Københavns Understøttelsesforening og fraraadede Nedsættelsen af ovennævnte Fællesudvalg, da man frygtede, det vilde hæmme Sagernes hurtige Fremme.

Flertalsindstillingen vedtoges. — Vi skal i det følgende Nummer af Kvinden og Samfundet komme nærmere ind paa selve Forhandlingen i Borgerrepræsentationen, blot skal vi med Hensyn til Flertallets Indstilling udtale vor Undren over, at det udtrykkelig si-

Carl Ploug og Kvindesagen.

—o—

Der er flere Torne end Roser i den Mindekrans, Kvindesagens Forkæmper ved forskellig Lejlighed har flettet Carl Ploug, og ingen kan med Rette undre sig derover; han plejede jo aldrig at strø Blomster paa vor Vej, han rakte os tværtimod Gang paa Gang den bedske Drik, hans Parti iskænkede os, og han gjorde det paa en Maade, som næsten kunde friste en til at tro, at han følte en vis Tilfredsstillelse derved, — ja, ved en bestemt Lejlighed undslap der ham Ord, som røbede en Bitterhed af gammel Dato, en Bitterhed, der kunde indeholde en Forklaring af hans Uvilje mod de Kvinder, der vovede at tilbyde Samfundet deres Tjeneste.

Det er ikke Hensigten med disse Linier at flette vore Mindetorne ind

i den Hæderskrans, Venner og Modstandere har lagt paa Carl Plougs Grav i disse Dage, 100 Aar efter hans Død, — *en barsk og ærlig Modstander* er undertiden mere værd end en Skare lunkne Venner, og det er som den barske, ærlige Modstander vi i disse Festdage vil minde ham, der mod sin Vilje trykkede os Sværdet fastere i Haanden og rankede os til Kamp for den Sag, som han vel formaaede i Øjeblikket at forhale men ikke at drive en Tomme ud af sin Sejrsbane. Men fordi vi som Kvinder har elsket hans Kunst, har følt vort Køn hædret og løftet op i en renere Luft i Kærlighedsdigtene til hans Hustru og i de Kvindeskikkelser, han i sine fortællende Digte har skabt, derfor vil vi et Øjeblik prøve, om vi ikke bagved det gamle barske Ansigt, han altid vendte mod vor Sag, kan fange et Glimt af et yngre og venligere Ansigt fra Tiden før,

at Danmarks Ulykkesaar brød ind over hans Manddoms Gerning og gjorde hans Tro paa Menneskene til Skamme.

Der er et Digt fra hin Tid, som viser os et saadant Ansigt vendt mod en Kvindeskikkelse, der i Støbning og Vækst godt kunde tjene som Forbillede for den Kvindetype, han senere næsten med Lidenskab forfulgte.

»Jeg ved, jeg saa hende før engang
I Drømmens Dæmring med Sjælsens
Øje; —

Hun ligner Jomfruen af Orléans,
Der frelste sit Frankrigs hærgede
Vang,

Og Brittens Overmod mægtet at
bæje.

Den svage Mø —, begejstret af Gud,
Som greb den hellige Oriflamme,
Som var sit Folk et Sejrens Bud,